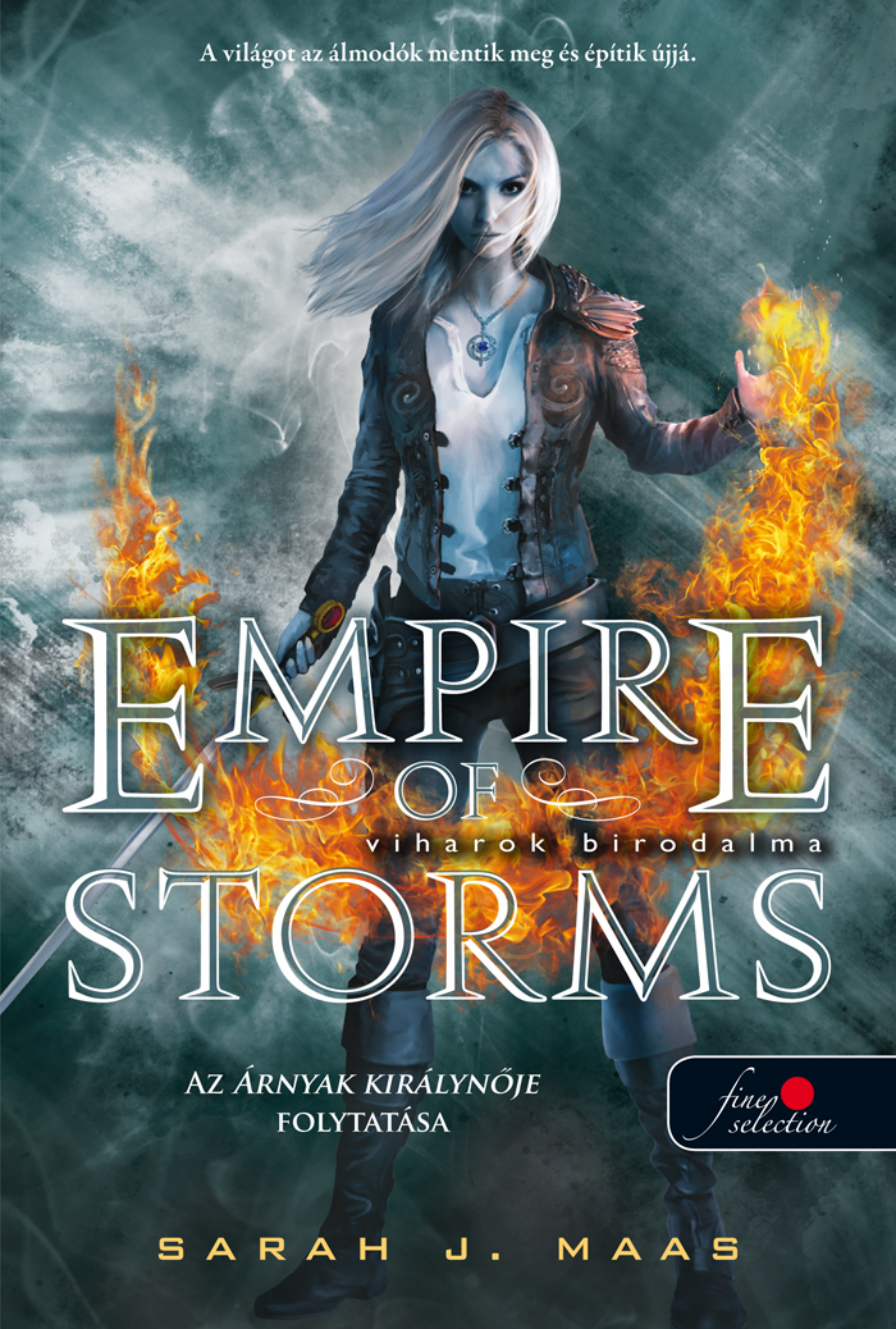

A világot az álmodók mentik meg és építik újjá.

EMPIRE
OF
viharok birodalma
STORMS

AZ ÁRNYAK KIRÁLYNŐJE
FOLYTATÁSA

fine
selection

SARAH J. MAAS

SARAH J. MAAS

EMPIRE
OF
viharok birodalma
STORMS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Tamarnak,
bajnokomnak, tündér keresztanyámnak
és csillogó páncélú vitézemnek.
Köszönöm, hogy az első oldaltól kezdve
hiszel a sorozatban!*

ALKONYAT

AMINT A NAP LEBUKOTT a Fekete-hegység csipkézett hegyoldalai mögé, megszólaltak a csontdobok, és dübörgésük azóta nem szűnt meg.

Elena Galathynius tábori sátra egy sziklaszirten állt, a száraz szélről néha meg-megnyikordult. A hercegnő egész délután innen figyelte a sötét király seregét, amint az éjfélete hullámokban ömlött elő a hegyek közül. Napnyugta után az ellenséges tábortüzek úgy gyúltak ki a hegyoldalokon és a völgyben, akár valami csillagtakaró.

Sok volt belőlük. Sokkal több, mint a völgy Elena felőli oldalán.

Nem volt szüksége különleges tündérhallására ahhoz, hogy hallja az emberek alkotta seregében elszuttogott imákat. Voltak, akik hangosan fohászkodtak, mások csak magukban. Az elmúlt órákban ő is elrebegett néhány imát, bár tudta, hogy úgymint válasz nélkül maradnak.

Elenában fel sem merült, hogy ő is meghalhat, ráadásul oly távol Terrasen sziklás, zöld vidékétől, és a testét sem hamvasztják el, hanem a sötét király szörnyetegei fogják felfalni.

Nem jelzi majd sírkő, hol esett el Terrasen hercegnője. Végtisztesség nélkül fognak elpusztulni mindannyian.

– Rád férne a pihenés – szólalt meg egy nyers férfihang mögötte, a sátor bejáratánál.

Elena hátranézett, mire kibontott, őszes haja beakadt páncélja finom bőrpikkelyei közé. Gavin komoran figyelte a szembenálló seregeket. A köztük húzóódó keskeny, fekete elválasztó vonalat nemsokára át fogják lépni.

Pihenésre gondolni se lehetett. Gavin se vette le a páncélját, amikor órákkal ezelőtt a sátorba lépett. Parancsnokai csak néhány perce bújtak elő végre, kezükben térképekkel, ám szívükben már a remény utolsó szikrája is kihunytt. Elena érezte rajtuk a félelem szagát. A kétségbeesését.

Gavin, aki a száraz, sziklás talajon is szinte hangtalanul járt, most közelebb lépett a magányosan álldogáló Elenához. Nesztelenségét a déli vadonban hosszú évekip tartó kóborlásainak köszönhetette. Elena továbbra is a tengernyi ellenséges tüzet nézte meredten.

– Apád hadserege még be tudna avatkozni – jegyezte meg Gavin rekedten.

Csalfa remény. Elena természetfeletti hallásával minden szót hallott a sátorban órákig folyó vitából.

– Ez a völgy a halál völgye – jelentette ki.

És ő vezette ide őket.

Gavin nem felelt.

– Hajnalra itt vérfürdő lesz – folytatta.

Hadvezére hallgatásba burkolózott, pedig ez Gavinnél ritkaságszámba ment. Tekintetében nyoma sem maradt zabolátlan vadságának. Bozontos, barna, vállig érő haja zsírosan fénylett. Elena nem is emlékezett rá, mikor fürödtek utoljára.

Gavin ekkor odafordult hozzá, és olyan nyíltan mérte őt végig, amittől mindig meztelennek érezte magát. Közel egy éve találkoztak először Elena apjának lakosztályában, Elena akkor is ezt érezte. Mintha emberöltők teltek volna el azóta.

Mennyire más idők jártak akkor, mennyire más volt a világ: tele dalal és fénnnyel, Erawan és démonkatonái még nem homályosították el a mágia fényét egyre dagadó árnyukkal. Vajon Orynth meddig fog ki-tartani, ha a mészárlás itt, délen véget ér? Mivel kezdi Erawan a főváros lerombolását? Apja hegytetőre épült, csillogó palotáját fogja először le-dönteni, vagy a királyi könyvtárat gyűjtja fel, ahol évszázadok tudását gyűjtötték össze? Aztán pedig lemészárolják az embereket is.

– Napkeltéig még órák vannak hátra – mondta Gavin, és nagyot nyelt. – Még el lehet menekülni.

– Pillanatok alatt cafatokra tépnek bennünket, nem jutunk át a há-gókon...

– Rólad beszéltem, kizárólag rólad. – Ahogy a tűz megvilágította barna arcát, olyan volt, mint egy dombormű.

– Nem fogom magukra hagyni a katonákat. – Elena megérintette Gavin kezét. – Sem téged.

– A holnapot nem tudjuk elhalasztani – felelte Gavin rezzenéstelen arccal. – A vérontást. Tudom, hogy te is hallottad, amit a futár mon-dott. Anielle mészárszékké változott. Északi szövetségeseinket elvesztet-tük, apád serege túl messze van. Mindnyájan a halál fiai leszünk, mie-lőtt a nap egészen felkel.

– Egyszer úgyis meghalunk.

– Nem. – Gavin megszorította a kezét. – Én meghalok, és azok az emberek is ott lent. Kard által vagy az idő végeze velük előbb-utóbb. De te... – Pillantása Elena finoman hegyes füleire siklott, amit az apjától örökölt. – Te több száz, több ezer évig élhetsz! Ne dobd el az életedet ilyen könnyedén egy vesztes csatában!

– Inkább a halál holnap, mint hogy ezer évig éljek a gyávaság szégyen-foltjával a homlokomon.

Gavin tekintete újra a völgyre siklott, az embereire, akik Erawan hordáival szemben az utolsó védvonalat jelentették.

– Menj apádhoz! – kérte a férfi nyers hangon. – Onnan folytasd a harcot!

Elena nagyot nyelt.

– Semmi értelme.

Gavin kérdően nézett rá.

– Apám ereje fogytán van – vallotta be Elena. – Néhány évtized, és ő is hanyatlásnak indul. Mala fénye minden nappal halványul benne. Nem tudná felvenni a harcot Erawannel, nem tudná legyőzni. – Még most is a fülében csengtek apja utolsó szavai, amikor hónapokkal ez előtt erre a végzetes küldetésre indult: *Elena, az én napom már leáldozóban. Tegyél meg mindent azért, hogy a tied teljes fényében ragyogjon!*

– És ezt csak most mondod el nekem? – kérdezte Gavin elsápadva.

– Igen, mert már bennem sem él semmi remény, mindegy, hogy elmenekülök még ma éjjel, vagy meghalok holnap. Az egész kontinensnek befellegzett.

Gavin tekintete barátaik tucatnyi sátra felé siklott.

Elena barátai felé.

– Holnap innen senki sem jut ki élve – mondta.

Mintha megtört volna a hangja, és a szeme is furcsán csillogott, ezért Elena újra a kezéért nyúlt. Egyszer sem látta sírni, pedig sok mindent, sok borzalmat átéltek együtt.

– Erawan győzedelmeskedik, és az uralma örökké fog tartani nemcsak itt, hanem az egész kontinensen – sottogta Gavin.

A táborban a katonák mozgolódni kezdtek. Férfiak és nők, morgolódás, szitkozódás, sírás. Elena végignézett a völgyön, azt kereste, mi okozhatta a hirtelen felbolydulást.

Az ellenséges táborban a tüzek ekkor egyenként kialudtak, mintha a sötétség hatalmas keze egyetlen legyintéssel oltotta volna ki lángjukat. A csontdobokat egyre hangosabban verték.

És végül ő is megérkezett.

Erawan saját szemével akarta látni Gavin seregét a végső csata előtt.

– Nem várnak pirkadatig – mondta Gavin, és Damaris felé nyúlt, ami az oldalán, a hüvelyében függött, de Elena megfogta a karját. Még a bőrvértezet alatt is lehetett érezni, hogy a férfi izmai milyen gránitkemények.

Erawan itt van.

Talán az istenek mégis meghallgatták imáját, vagy pedig Elena édesanyjának tüzes lelke győzte meg őket.

Elena Gavin komor, vad arcát szemlélte, mely a világ minden arcánál drágább volt számára, és így szólt:

– Nem mi nyerjük meg ezt az ütközetet, és ezt a háborút sem mi fogjuk megnyerni.

Gavin összerezzent. Mielőbb beszélni akart a parancsnokaival, de úgy nem mehetett el, hogy nem hallgatja végig Elenát. Kemény leckék árán megtanulták kölcsönösen tisztelni egymást.

Elena felemelte a kezét, és széttárta az ujjait. A mágia az ereiben táncolni kezdett, és előbb lánggá, majd vízzé, majd tekergő indákká, végül repedező jéggé alakult. Mágiája nem volt olyan kiapadhatatlan, mint az apjáé. Tehetségét főként az anyjától örökölte, és inkább a mindennapokban tudta hasznosítani.

– Nem nyerjük meg ezt a háborút – ismételte meg. Mágiája fénye megvilágította Gavin arcát. – De egy időre elhalaszthatjuk. Egy-két óra múlva átmegyek a völgy túlsó oldalára. – Ökölbe szorította a kezét, és eloltotta a mágiáját.

– Elena, miről beszélsz? Ez örültség! – háborgott Gavin. – Öngyilkosság. Erawan járőrei azonnal elkapnak, alighogy átjutsz az ő oldalukra.

– Pontosan. És ha már egyszer ő is eljött, odavisznek elé. Értékes fogolynak fognak tekinteni, eszükbe se jut, hogy a gyilkosa lehetek.

– Nem – tiltakozott Gavin. Egyszerre tiltott, és mintha könnyörgött volna, hogy ne tegye.

– Megéri megölni Erawant, mert akkor a szörnyetegei pánikba fognak esni. Apám seregei ezalatt ideérnek, csatlakoznak hozzánk, és együttes erővel szétverjük az ellenséges légiókat.

– Úgy beszélsz Erawan meggyilkolásáról, mintha az valami gyerekjáték lenne. Elena, ő egy valg *király!* Még ha elé is ráncigálnak, azonnal az akarata rabszolgájává fog tenni, mielőtt egy ujjadat megmozdítanád.

Elena szíve összeszorult, de próbált felelni.

– Pontosan ezért... – mondta, és ajkai megremegtek. – Ezért van rád szükségem, hogy gyere velem. Ez fontosabb, mint a katonák lelkesítése vagy az, hogy velük együtt harcolj.

Gavin csak nézte meredten.

– A te segítségeddel akarom elterelni a figyelmét. – Könnyek csorogtak végig az arcán. – Te nyerhetsz időt nekem, hogy átjussak Erawan belső védelmének.

Ahogy a másnapi csatával is időt nyerhettek. Mert Erawan először Gavint venné célba, az emberharcost, aki oly sokáig kőkemény bástyaként állt ellen a sötét király katonáinak, olyan vakmerően küzdött, ahogy senki más nem mert volna... Erawan épp úgy gyűlölte ezt az emberherceget, mint Elena apját.

Gavin letörölte Elena könnyeit.

– Elena, őt nem lehet megölni. Hallottad, hogy apád jósa mit mondott.

– Igen, hallottam – bólintott Elena.

– És még ha sikerülne is bezárnunk, foglyul ejtenünk... – folytatta Gavin tűnődve. – Tudod, hogy ezzel csak valaki más nyakába varrjuk a háborút, annak, aki egy napon itt fog uralkodni.

– Ez a háború – felelte Elena halkán – csupán a második forduló egy nagy játékban, ami a világ másik végén már ősidők óta folyik.

– Ezért mondom: ha Erawant később kiszabadítják, akkor valaki fel-tétlenül megőröklí a háborút. És a katonáinkat sem mentjük meg a holnapí mészárlástól.

– Ha viszont nem cselekszünk, akkor nem marad senki, aki megörökölhette ezt a háborút – mondta Elena, látván a kételyt Gavin szemében. – A mágiánk már most is gyengül – győzködte –, az isteneink kezdenek magunkra hagyni bennünket. Menekülnek tőlünk. Nincsenek tündér szövetségeseink, kivéve az apám seregében harcolókat, de apámhoz hasonlóan az ő erejük is apadóban. Lehet, hogy a harmadik felvonásra új játékosok is megjelennek a játékban. Az is lehet, hogy a tündérek és az emberek majd egymás mellett, vállvetve fognak harcolni, és erősebbek lesznek nálunk. Talán ők pontot tesznek az egész történet végére. Mi ezt a csatát holnap elveszítjük, Gavin. Pirkadatkor a barátaink meghalnak a csatamezőn, de mi ezzel az elterelő manőverrel foglyul ejtjük Erawant, kivonjuk a játékból, hogy biztosítsuk Erilea jövőjét.

Gavin összeszorította a száját, és nagy, zafírkék szemét tágra nyitotta.

– Erről jobb, ha nem tud senki – folytatta Elena remegő hangon. – Akkor is maradjon titokban, ha sikerül megcsinálnunk.

Kételkedést látott a férfi arcán, ezért erősebben megszorította a kezét.

– *Senki*, Gavin.

Gavin a homlokát ráncolta, de bólintott.

Kéz a kézben nézték, ahogy a sötétség elborítja a hegyeket. A sötét király csontdobjai úgy peregtek, mintha valaki vasat ütne kalapáccsal. A dobszót hamarosan elnyomják majd a haldokló katonák kiáltásai, és a völgyet vérpatakok fogják keresztül-kasul átszelni.

– Ha ez a terv, akkor ne késlekedjünk! – szólta Gavin. A tekintete a közeli sátrakra siklott. Nem lesz búcsúzás, utolsó szavak. – Szólok Holdrennek, hogy vegye át az irányítást. Ő tudni fogja, mit mondjon a katonáknak.

Elena bólintott, és ennyi elég volt. Gavin elengedte a kezét, és a szomszéd sátor felé vette az irányt, ahol legjobb barátja és leghűségesebb parancsnoka az utolsó békés órákat töltötte újdonsült feleségével.

Elena nem nézett utána, Gavin széles vállalai pedig eltűntek a sátorlap alatt. Elena a tüzeket nézte, a völgyet, a sötétséget a túloldalon. Esküdni

mert volna rá, hogy a sötétség visszanézett rá, sőt, hallotta, ahogy a rettegett király szörnnyetegei a köveken köszörülnek tűhegyes karmaikat.

Felnézett a füstös égre. A füstfelhők egy pillanatra szétváltak, és előtűntek a csillagok.

Pontosan fölötté Észak urának csillaga pislákol. Talán Mala búcsúajándéka volt ez ennek a földnek, ennek a korszaknak. Talán köszönet Elenának, és egyben búcsú tőle.

Terrasenért és Erilea-ért Elena készen állt arra, hogy besétál a völgy túloldalán váró sötétségbe. A merész tervvel talán időt tudnak nyerni.

A völgyből füstoszlop szállt fel az égre. Elena felküldött vele egy utolsó fohászt. Távoli utódaihoz intézte, akiknek a vállára ráteszi most a saját terhét. Nem tudta, hogy ők meg tudják-e majd menteni Erilea-t, és azt sem, mi lesz, ha most elhalasztja a végső összecsapást. De bízott benne, hogy a még meg nem született sarjak talán megbocsátják neki, amit most tenni készült.

I. RÉSZ
A TŰZHOZÓ

1. FEJEZET

ELIDE LOCHAN KAPKODVA LÉLEGZETT, és a torkát egyre jobban égette a levegő, ahogy sántikált felfelé a meredek hegyoldalon.

A Tölgyvöld-erdőben járt, ahol az ingatag, szürke köveket nyirkos falevelek borították, nagyon bizonytalanra téve a felfelé kapaszkodást. A hatalmas tölgyek legelső ágai is túl magasan voltak ahhoz, hogy beléjük kapaszkodhasson. Felmászott egy hegy sziklával borított tetejére, de ott már letérdelt. Pokolian sajgott a lába.

Akármerre nézett, mindenhol csak erdőket, hegyeket látott, a fák mintha egy végtelen nagy ketrec rácsai lettek volna.

Már hetek teltek el azóta, hogy Feketecsőrű Manon és a Tizenhárom az erdőben hagyta őt, és a szárnyparancsnok megparancsolta neki, hogy észak felé vegye az irányt. Keresse meg az eltűnt királynőt, aki mostanra már felnőtt, és ereje teljében van, és keresse meg Celaena Sardothient is, akárki is ő. Így róhatja le az adósságát, mert Kaltain Rompier a saját élete árán mentette meg az ő életét.

Még hetek múlva is üldözték álmában az utolsó morathi pillanatok: ahogy az örök megpróbálták magukkal rángatni a tömlőc mélyére,

hogy beültessenek valamit a testébe, amiből aztán egy valg utód kelt volna ki. Ré málaiban a szárnyparancsok is megjelent, aki az utolsó szálíg végzett velük. Kaltain Rompierről is álmódott, akinek a karjába egy furcsa, sötét követ ültettek, amit ő kivájt onnan, átadta Elide-nak, és megparancsolta neki, hogy vigye el Celaena Sardothiennek. Utána pedig füstölgő romhalmazzá változtatta Morathot.

Elide még a repüléshez viselt bőrruhában volt. Koszos, remegő kezével megtapogatta a mellényszében lévő kemény dudort. Ott hordta a követ, és esküdni mert volna rá, hogy finom lüktetést érzett, és nem a szíve kalapált.

A zöld lombkoronán keresztül átszűrődő báyadt napfényben Elide megborzongott. A forró nyár rátelepedett a vidékre, és a fűledtségben a víz lett Elide számára a legértékesebb. Már az elejétől fogva így volt, de most az egész napja, egész *élete* e körül forgott.

Szerencsére Tölgyvöld bővelkedett a patakokban, kisebb folyócskákban, miután a csúcsokon az utolsó hó is elolvadt. Sajnos Elide a saját bőrén tanulta meg, melyik víz iható.

Három napig a halálán volt, hányt, a láza az egekbe szökött, miután beleivott egy tavacska poshadt vizébe. Annyira reszketett, hogy azt hitte, hogy a csontjai is belerepednek. Szánalmas kétségbeesésében hal-kan sírdogált, hogy itt fog meghalni egy végtelen rengetegben, és senki nem fog tudni a haláláról.

A kő közben a mellényszében csak lüktetett és kalapált. Lázálmaiban Elide esküdni mert volna rá, hogy időnként súgott is neki valamit, altatódalokat énekelt olyan nyelveken, amelyeknek szavait Elide szerint egyetlen ember sem lenne képes kiejteni.

Ahogy jobban lett, a követ nem hallotta, de továbbra is sokszor eszébe jutott. Valamiért azt gondolta, hogy az emberek többsége nem élte volna túl, ha meghallja a követ.

Azon is töprengett, vajon az istenek ajándékát vagy átkát viszi-e északra. Celaena Sardothien tudni fogja, mihez kezdjen vele?

Eszébe jutottak Kaltain utolsó szavai: *Mondd meg neki, hogy ezzel a kulccsal bármilyen ajtót ki tudsz nyitni!* Elide, amikor muszáj volt megállnia, sokat tanulmányozta a szivárványszínekben játszó, fekete követ. Az biztos, hogy nem úgy nézett ki, mint egy kulcs: egyszerű kő volt, mintha egy nagyobb kőtömbből hasították volna le. Az is lehet, hogy Kaltain talányos szavait csak Celaena fogja megérteni.

Levette habkönnyű táskáját a válláról, és kinyitotta. Mivel már egy hete elfogyott minden élelme, ráfanyalodott a bogyókra. Egyiket sem ismerte, de rémlettek neki régi dadusának, Finnulának szavai: ő azt mondta, hogy először a csuklójára dörzsölje őket, hogy kiváltanak-e a bőrén valamilyen reakciót.

Legtöbbször, azaz túl sokszor ez így is történt.

Nagy ritkán azonban olyan bokorba botlott, ami ehető bogyókat termelt. Először a hasát tömte tele velük, aztán a zsákját is megtöltötte. A bogyók levétől tele volt rózsaszín, lila pacával az egész. A fehér inge is, amibe a bogyókat gyűjtötte.

Az utolsó szedésből már csak egy maroknyi maradt. Egy maroknyi, és ki tudja, mikor talál újra valami ehetőt.

Mardosta belül az éhség, de csak a felét ette meg. Talán még talál valahol, mielőtt megáll aludni éjszakára.

Vadászni nem tudott, már a puszta gondolatra is elborzadt, hogy elkapjon egy másik élőlényt, kitekerje a nyakát, vagy egy kővel betörje a koponyáját... Nem, ennyire még nem esett kétségbe.

Az is lehet, hogy anyja titkos vérvonala ellenére semmi köze sincs a feketecsőrűekhez.

Tisztára nyalta az ujjait, leszopogatott róluk minden csepp gyümölcsöt és koszt. Sziszegve feltápszkodott, elgémberedett lábai csak úgy

sajogtak. Sokáig nem fogja kihúzni élelem nélkül, de nem kockáztathatta meg, hogy a Manontól kapott pénzzel betérjen egy faluba, és a vadászok tábortüzeihez se mert közelebb menni, hiába szúrt ki párat az elmúlt hetekben.

Nem. Már túl sokszor tapasztalta meg, hogy a férfiak milyen „kedvesek” és „könyörületesek” tudnak lenni. Örökre az emlékezetébe égett, milyen tekintettel ácsingóztak az örök az ő meztelen teste után. Azzal is tisztában volt, hogy a nagybátyja miért adta el Perrington hercegnek.

Az emlékbe beleborzongva a vállára vette a zsákját, és óvatosan megindult lefelé a hegyoldalon, kanyarogva a kövek és a gyökerek között.

És ha rossz irányba megy? Egyáltalán honnan fogja tudni, hogy átlépte Terrasen határát? És hogy fogja megtalálni Terrasen királynőjét?

Nyomasztó kétségeitől csak rosszabbul érezte magát, ezért elhessegette ezeket a gondolatokat, és folytatta útját. Igyekezett az árnyékban maradni, és kerülte a napsütötte foltokat, de ettől csak még szomjasabb lett, és még jobban kimelegedett.

Mielőtt leszáll az éj, muszáj vizet találnia. A víz még a bogyóknál is fontosabb.

Leért a hegy lábához, de a fákból és sziklákból álló útvesztő láttán majdnem felnyögött.

De volt itt még valami: a dombok között egy kiszáradt folyómeder észak felé. Megkönnyebbült sóhaj szakadt ki belőle. Hála Anneithnek! Legalább a Bölcsesség Istennője nem hagyta őt el idáig.

Elhatározta, hogy ameddig csak lehet, követi a folyómedret, de aztán...

Nem tudta volna megmondani, miféle hatodik érzék figyelmeztette. Nem érzett furcsa szagot, nem látott vagy hallott semmit. A falevelek között továbbra is besütött a nap, és a kövek között a földnek továbbra is agyagos szaga volt. A falevelek is úgy susogtak, mint korábban.

De mégis történt valami. Mintha egy hatalmas gobelinből kijött volna egy szál. Elide hirtelen megtorpant.

Az erdő susogása, zörgése egy pillanattal később hirtelen elnémult.

Elide figyelmesen szemügyre vette a hegyeket, a folyómedret. A legközelebbi hegyoldalon egy tölgyfa nőtt. A gyökerei kiálltak a füves talajból, és a meder fölött fás, mohás kis rejtékelyet alkottak. Tökéletes.

Odasántikált, a rokkant lába sajgott, a kövek ide-oda gurultak, kis híján kificamodott a bokája tőlük. Már majdnem elért a gyökerekig, amikor meghallotta az első tompa morajlást.

Nem az ég dörgött. Nem, soha nem fogja elfelejteni ezt a különös hangot, ami ébren és álmában is üldözte.

Erős, inas szárnyak verdesése. Wyvernek. De még náluk is rémisztőbbek voltak a rajtuk ülő vasfogú boszorkányok; érzékeik éppoly élesek és kifinomultak, mint a sárkányaiké.

Elide bevetődött a lelógó, vastag gyökerek alá. A szárnyverdesés egyre hangosabb lett, az erdőre viszont olyan csend ereszkedett, mint egy sírkertben. A kövek és az ágak belefúródtak Elide tenyerébe, és a térdét is jól bevágta a sziklás talajba. Szó szerint bepréselődött a gyökerek és a talaj közötti keskeny részbe, és próbált a gyökerek között kifelé kémlelni.

Szárnycsapás, majd még egy, alig egy pillanat múlva. Szinte egy hang volt a kettő; az ember azt is hihette volna, hogy a második csak az első visszhangja, de Elide tudta: két boszorkánnyal van dolga.

A Morathban töltött időszak alatt azért igyekezett egyet s mást megtudni a vasfogúakról. A boszorkányoknak szigorú parancs írta elő, hogy tartsák titokban a létszámukat. Egymás tükörképeiként repültek, úgy, hogy az ember azt hihette, csak egy wyvernről van szó.

De ezek ketten, akárkik voltak is, nem törődtek ilyesmivel. Legalábbis annyira hanyagok voltak, amilyen nemtörődöm egy halhatatlan, halálosan veszélyes boszorkány lehet. Talán alacsonyabb rangú boszorkánykörből valók. Vagy felfedezőúton vannak.

Vagy valakire vadásznak, suttogetta egy halk, halálra rémült hang Elide fejében.

Még jobban meglapult, a gyökerek a hátába mélyedtek, de azért továbbra is kémlelt kifelé a levelek közül.

Majdnem felsikoltott, amikor egy hatalmas test elrepült a sűrű fák felett. Hangosan verdesett a szárnyaival. Bőrös, hártyás szárny, a végén görbe, méregtől sikamlós karommal, ami megcsillant a napfényben.

A boszorkányok csak igen ritkán jelentek meg fényes nappal. Akármire vadászhattak is most, az fontos lehetett.

Elide még levegőt sem mert hangosan venni, míg el nem halkult a szárnycsapkodás. Északnak, a Ferian-rés felé repültek. Manon említette, hogy a légi hadsereg másik fele ott állomásozik.

Elide csak akkor moccan meg, amikor az erdő újra susogni, a madarak csiripelni kezdtek. A hosszas mozdulatlanságtól begörccsöltek az izmai. Nyögve kinyújtotta a lábát, nyújtózkodott, és csinált egy vállkörzést.

Ez az út soha nem fog véget érni. Bármit megadott volna most azért, hogy tető legyen a feje fölött, és végre ehessen valami meleget. Talán megéri a kockázatot, hogy keressen valamit, csak egy éjszakára.

Megindult a csontszáraz folyómederben, de még két lépést sem tett, mire újra feltámadt benne egy furcsa, megfoghatatlan érzés, mintha egy meleg női kéz vállon ragadta volna, hogy megállítsa.

A buja erdőben újra pezsgett az élet, de Elide mégis tudta, hogy nem képzelen, és van itt valami.

Nem boszorkány, wyvern vagy más vadállat. Valaki figyelni őt. Követi.

Lazán kihúzta tokjából a vadászkest, amit még Manon adott neki búcsúajándékként. A baj csak az volt, hogy Manon ölni már nem tanította meg.

Lorcan Salveterre már két napja menekült az átkozott wyvernek elől.

Rájuk nem haragudott, hiszen nem önszántukból repültek. A gazdáik, a boszorkányok teljesen kikeltek magukból, amikor az éj leple alatt

belopózott erdei táborukba, és úgy ölt meg három őrszemet, hogy senki nem vette észre, még a wyvernek sem, a negyediket pedig behurcolta az erdőbe, hogy kihallgassa.

Egy barlang mélyére bújt el vele, így az hiába sikoltozott, de így is két órájába telt, mire megtörte a sárgalábú boszorkányt. Két óra múlva már dalolt neki a pacsirta.

Az elmondottak szerint két boszorkánysereggel fogják meghódítani a kontinenst: az egyik Morathban, a másik a Ferian-résben állt készen. A sárgalábúak arról viszont semmit sem tudtak, hogy milyen mágiája van Perrington hercegnek, és arról sem, hogy Lorcan a másik két Rémkulcsot keresi, a párjait annak, amit egy hosszú láncon hordott a nyakában. Három darab kő a pokoli rémkapuból. Egyetlen kulcs is elképesztő, rettenetes erővel bír, de ha valaki megszerzi mind a hármat, akkor a segítségükkel ki tudja nyitni a világok közti kaput. Az erejükkel meg is semmisítheti ezeket a világokat, megidézheti a seregeiket, sőt, még ezeknél is sokkal borzalmasabb dolgokra lehet képes.

Lorcan gyors halállal ajándékozta meg a boszorkányt.

A nővérei azóta üldözték.

Lorcan a meredek hegyoldalon egy bozótban kuporogva figyelte a gyökerek közül előbújó lányt. Lorcannek még a lány előtt sikerült elbújnia, és a rejték helyén hallotta meg, ahogy ügyetlenül, nagy zajt csapva elrejtőzik a wyvernek elől. Sántikált, azért volt olyan esetlen.

Törekeny és apró termetű volt, Lorcan akár azt is hihette volna, hogy még kamasz, ha nem látta volna testhez simuló bőrruhája alatt korántsem fejletlen melleit.

A ruhája azonnal magára vonta a figyelmét. A sárgalábúak hasonló ruhában jártak, sőt, minden boszorkány. A lány viszont ember volt.

Amikor Lorcan felé fordult, és sötét szemével az erdőt fürkészte, a tekintete túl öregnek, túl tapasztaltnak tűnt egy kamaszhoz képest. Legalább tizennyolc éves, de talán még több. Sápadt arca koszos volt,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

elgyötört. Már egy jó ideje vándorolhatott, és biztos nehezen talált táplálékot. Eléggé remegett a keze, amiben a kést tartotta. Látszott, hogy fogalma sincs, hogy kell használni.

Lorcan nem bújt elő, csak nézte őt. A lány a hegyeket, a folyómedret, a fákat fürkészte. Valahonnan tudta, hogy van itt valaki.

Érdekes, mert ha Lorcan elrejtőzött, akkor egy kezén meg tudta számolni azokat, akik képesek lettek volna a nyomára bukkanni.

Látta a lányon, hogy nagyon feszült, de egyszer csak abbahagyta a vizsgálódást, alig észrevehetően felsóhajtott, és megindult. Távolodott.

Csúnyán sántikált, valószínűleg az erdőben sérülhetett meg. A copfja a zsákjának verődött, selymes, sötét haja hasonlított Lorcanéhez, de sötétebb volt az övéénél. Mint az éjszaka, mikor sehol egy csillag.

A szélirány megváltozott, és a lány szagát Lorcan felé fújta. Lorcan belélegezte, becsstelen apjától örökölt tündérérzékeivel vizsgálta, elemezte, ahogy azt az elmúlt ötszáz évben mindig is tették.

Emberlány, egyértelműen emberlány, de...

Ismerte ezt a szagot. Az elmúlt hónapokban sok, nagyon sok ilyen szagú lényel végzett.

Nem volt olyan egyszerű a dolga, mint most. Talán az istenek ajándéka a lány: hasznos információkhoz juthat tőle. Nem most, mert előtte alaposan tanulmányozni fogja. Kiismeri a gyengéit.

Nem zörrent meg egyetlen faág sem, ahogy felállt a bozóttban.

A démon által megszállt lány a folyómederben sántikált tovább. A kését továbbra is úgy tartotta, mint egy botot. Jól van.

Kezdődjék a vadászat!